

Felolós szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelKész. — Laptulajdonos: Félév Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hídegkúti-út 123/a — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 R. Egyes szám ára 20 fillér.

Megszentelt öröm.

Ján. 2 : 1-11.

Jézus elment a menyegzőre. A menyegzőn ehettek is, ihattak is, táncolhattak is, ahogyan az szokásban volt, bár tudnunk kell, hogy az Ószövetség népe körében mindig csak egyműek táncoltak egymással, tehát összehasonlítás a mai táncsal, vagy pláne ennek az igazolása a kánaai menyegzővel eleve lehetetlen. S azt is tudnunk kell, hogy Jézus sem aszkéta nem volt, sem pedig a földi-testi élet »kiélvezője«, hanem mindig Isten dicsőségének: kegyelemnek, igazságnak, szentségnek, isteni uralomnak a hordozója volt. Ha elment a menyegzőre, ott is ez volt s ezért a menyegzői vigasságot és örömet is megszentelte. *Odavitté az Istent.* Jelenlétével igenelte a házasság isteni rendjét és megszentelte az ezzel kapcsolatos menyegzői lakomát, amely nélküle nagyon szentségtelen tud lenni. Egyben megszüntette a fellépett szükségét is s Istent magasztaló örömmé változtatta azt. Miközben szolt a szolgálkhoz s azok engedelmeskedtek, született meg az öröm. Az Úr szava mint teremő ige átjárta a vizet és lett belőle bor. Hogyan, miképpen? Nem tudjuk. Csak a tényt látjuk, melynek tanui vannak. Nem szuggesztioról van szó, hanem tárgyi tényről: víz borrá lett s mi csak arra tudunk gondolni, hogy az Úr szava átjárta a vizet s így lett belőle bor. Megszünt a hiány és lett nagy és igazi öröm. Az Úrnak ez az útja-módja: először szükség, azután öröm; először kérés, azután megsegítés. Nyomatékot ad a csodának az, hogy az ószövetségi tisztálkodásra szánt vízből lett a bor: jelképe ez annak, hogy a törvény helyébe Krisztus, a víz helyébe a Lélek lépett. Krisztus bűnbocsánata és életújítása az igazi öröm forrása. Testvér, az Úr megszentelt örömet ad nekünk. Ha nincs, ad, s ami van, megtisztítja, megszenteli. Azáltal, hogy Ó lép szívünkbe, életünkbe, életkörülményeink közé, Ó mint a Megsegítő, a Dicsőség-hordozó, a »Megszentelő«. Aki láttad Őt, szemtől-szembe álltal Vele, meghajoltál Előtte, elvetted bocsánatát s lelked megfürdött Lelke keresztiségében: örvendező lélek vagy ebben a világban, még ha szemed közben-közben könnyet hullat is. Az Úr megszentelt örömet ad.

Z. H.

Jézus órája öröm órája.

»Nincs boruk.« Máriának erre a szavára, amely a kánaai menyegzőn hangzott el, az Úr Jézus felelte: »Mi közöm nékem tehozzád, óh asszony? Nem jött még el az én órám« (Ján. 2:4). E felelet sokak számára érthetetlenül és különösen hangzik. De Mária bizott: Jézus segíteni fog. Igen, Ő bizonyosan segít, de ehhez megvan az Ő határozott órája. Olyan összeköttetésben volt a mennyei Atyával, hogy semmit sem tehetett magától, az Atya utasítása nélkül (Ján. 5:19). Föltekintett az Atyára, mielőtt Lázárt a sírból előhívta. Nem ment fel Jeruzsálembe az ünnepre, bár testvérei úgy látták volna jónak, addig, míg az Atya azt nem mondta: Most menj! (Ján. 7:3—10). E világ gyermekei csak a saját eszköz után mennek, csak magukban bíznak és azt mondják: akarom, elhatároztam, hogy ezt vagy azt megteszem. De az Úr Jézus igaz tanítványai engedelmeskednek halálig s megtanulták azt kérdezni: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? És az Úr felelete: »Szemeimmel tanácsollak téged.«

Uram, taníts várnai a Te csodáidra, taníts látni a Te szemeddel s ne hagyj soha a magam útján járni. Segíts, hogy minden dolgomban feltétlenül engedelmeskedjem Néked!

Az Úrra lehet számítani.

Istennek egy áldott, imádkozó életű szolgája az utcán menve koldusgyerekekkel találkozott és beszélgetni kezdett vele. »Libapásztor szeretnék lenni« — így szólt a fiú. »Nekem olyanra nincs szükségem, de könnyen elhelyezkedhetsz, ha megfogadod a tanácsomat. Ma este, mielőtt elaludnál, térdelj le és szólj így: Drága Megváltóm, mondd egy gazdának, hogy fogadjon fel engem libapásztornak! Bizonyára meghallgat. De azután tovább is imádkozz: Edes Üdvözítőm, légy szives, szólj valakinek, hogy befogadjon a házába! Ez is meglesz, számíthatsz rá. Új ruhát is kérhetsz, hiszen szükséged van rá.«

Néhány hónappal ezután Isten szolgája egy ismeretlen falun ment keresztül. Az egyik házból hirtelen egy fiúcska ugrott ki s boldogan kiáltotta: »Tessék csak idenézni, itt az új ruha, úgy ahogyan megígérte. Azóta minden nap imádkozom.«

A szép élet.

Japán egyetemi hallgató egy keresztény teológusnak feltette a kérdést: »Nem mondaná meg nékem, hol lehet megtalálni a szép életet? Nemrégén ismerkedtem meg egy szegény asztalosmesterrel. Nála láttam azt, ami az én életemből hiányzik. Nem tudom más-képp nevezni, mint a szép életnek. Ez az öreg asztalos mindenkivel szemben szíves és szolgálatkész volt, mindig boldog és soha nem gondolt magára. A teológus egy újtestamentomot adott a japánnak, azután soká nem hallott róla. Végre újra találkozott. Nagyon sietve jött. »Vonatom megy már« — mondotta, »de jöttem, hogy valamit elmondjak.« Nem volt szükség sok beszédre, ragyogó arcáról mindenki leolvashatta: Megtaláltam Jézust, megtaláltam a »szép életet«.

Testvérlevélből.

»Óh mennyi rettegés és félelem volt a szívemben, amikor először szolgálatra indultam a javítóba! »Uram, olyan alkalmatlan vagyok«, sóhajtottam — csak az Úr tudja, hogy hánszor... A családfő bekísérte a leányokat az órára s így kénytelenek voltak résztvenni, de olyan közönyös arccal néztek rám, hogy szinte a torkomon akadt a szó; úgy éreztem közben, hogy minden szó leperog róluk. Az ördög azt súgta a fülemben, hogy hallgassak el, úgy sincs értelme, hogy szólok. Sokat kértem az Urat, hogy egyetlen lélek se vádolhasson az örökkévalóságban, hogy »miért nem mondtad?« Sokszor kértem az Urat, adjon olyan mentő szeretetet, amellyel öhozzá tudjam szeretni ezeket a szegény lelkeket s hogy az én szeretetem, szavam, életem utat mutasson fölfelé. Ma a javítóban bibliórát tartanom. Óra után egymás után jöttek a leányok beszélgetésre. »Szabadulni szeretnék a bűnből, tessék segíteni«, mondja az egyik. »Nem találok a kivezető utat a bűnből, tessék megmutatni«, mondja a másik. »Szeretnék hinni, tessék velem imádkozni«, kérte a harmadik. Azt hiszem, nem kell mondanom, hogy milyen öröm és hála töltötte be a szívemet, amikor az egyik leány így szólt: »Bementem az órára, mert bekísértek, de amióta érzem, hogy a Kedves Testvér nem néz le, nem ítél el, hanem szeret, azóta el nem maradnék, ha akárhogyan tartanának is vissza és úgy várom azt az órát, amikor szólhat az Isten Igéje hozzám« ...

Közli: Z. H.

Tölgyfakapu, pántos kapu...

Tölgyfakapu,
pántos kapu,
kemény vasból
három kapu.
Es csupa rács
és csupa zár.
Mesevilág?
Tündéri vár?
Ó, jaj, nem az!
Nem kincseket:
őrízik a
bilincseket.

Csörög a kulcs.
A cella benn
vár kopáran,
vár ridegen.
Szabad vagyok.
Vendég vagyok.
Jönnek már a
halvány rabok.
Tekintetük
dült, réveteg.
Szabadító
szót hi detek.
Ne éljenek
testvértelen!
Örömhírem,
a kegyelem:
fehér galamb...
száll... nem pihen...
fészket keres
beteg szíven.

A cella szük.
A cella zárt.
Nem látni a
széles határt,

Tölgyfakapu,
pántos kapu,
kemény vasból
három kapu:
kinyílsz, vagy az
utamba állsz,
szívem mélyén
egyet találsz.
Dalol, dobog
vággyal tele:
»Ha kint, ha bent,
ha fönt, ha lent:
csak Övele!
Csak Övele!«

őszi erdő
dús színeit.
Lombszönyeget
itt nem terít
lábunk elé
a szél, ha jó.
Itt szél se zúg.
Itt kong a kő.

Ma még kaput
nyitnak nekem,
és elmegyek.
De hogyan nem?
Ha indulnék,
de nem lehet,
ha elállja
ösvényemet
tölgyfakapu,
pántos kapu,
kemény vasból
három kapu?...

Ha Krisztusom
jönne velem,
ha Krisztusom
lenne jelen,
győztes béke,
győztes öröm
beragyogná
bús börtönöm.

Őnélküle
hiába vár
szabad út és
szabad határ.
Öröme nincs,
békéje nincs.
Láthatatlan,
nehéz bilincs.

T. E. d. t.

Jó recept.

Egyik szeretetházban békétlenség, elégedetlenség szelleme uralkodott. Lakói mindent kifogásoltak, élelmézést, házvezetést, mindent. Kritizálták azokat, akik gondozták őket. S akkor az otthon új vezetőt kapott, aki megrémült attól a szellemtől, amivel ott találkozott. Nem sokat beszélt róla, hanem a csendben keresett orvossgot a gonosz lélek kiűzésére. Meg is találta. A közös áhítatot hálaadással kezdte. Felsorolta egyenként a hálaadás okát: a biztos hajlékot, puha ágyat, meleg szobát, terített asztalt, napiényt, s mindezért Istennek adott háját. De nemcsak egyszer tette, hanem korán reggel éppúgy, mint késő este. S csodálatosképpen a ház szelleme megváltozott. Harag, panasz, zsörtölődés helyébe békesség és öröm költözött. Jó recept minden háznak, ahol békétlenség uralkodik öröm helyett.

Megmentő engedelmesség.

Egy Braziliában élő édesapa írja: Kicsiny Evank virágzó aimaia miatt játszott. Összegyűjtötte az alma lehulló virágait, beleiektette a babáját, melléfeküdt ő maga is s altatódalt énekegetett »gyermekének«. Körülbeül 20 méternyi távolságra lehettem és élveztem a kedves képet. De hirtelen megmozdult a fán valami. Felnéztem a magasba s mérges kígyót vettem észre, amint farka végét egy ág köré csavarta s úgy lógott alig félméternyre leánykám fejétől. Tagjaimat tűz járta át. Tudtam, hogy gyermekem szótfogadó s kérdezősködés nélkül fog engedelmeskedni. Odakiáltottam hát: »Ne emeld fejedet a magasba! Ne mozdítsd a kezedet! Kússzál előre!« Néhány lépésnyire előrekúszott a fától. »Most ugorj magasra!« Éva megmenekült. Előjött a háziszolgánk és leterítette a szörnyeteget, amely 1 méternél hosszabb és karvastagságú volt. Ha Éva a fejét felemelte volna, úgy hogy a kígyót érinti, menthetetlenül elveszett volna.

Az engedelmesség Isten gyermekeinek az életfeladata.

Szomorú lehet az ember akkor, ha Istent nem érti meg, de sötét csak akkor, ha Néki ellentáll.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 16. Ján. nemcsak Jézusát látja, hanem a szíveit is, amelyekből fakadnak a gyümölcsök. Jan. 17. Róm. 6:1-6. A bűne mutat rá a cselekedeteire. De a végére edtebb az elterjedtebb az meg kívánja az erőt. Jan. 18. Márk 12:18-22. Nem az ünnep van itt szó, hanem az esküvőzésekről gondolatlanul a szent névére. Jan. 19. Márk 3:1-6. A »szemet szerezni« a gonosz viszonzása. Jan. 20. Máté 19:1-3. A szeretet a csúcspontját, az ellenségre is kötelezettsége. Jan. 21. II. 1-4. A jócsel helyt annak t vele, már elvégzett jócsel fűzve, de az az Atya. Jan. 22. Ján. 1:15-18. Ebből az igéből csólnak az imádkozás ellen. Jan. 23. V. 16-18. A bőjt az emberek tették, az szerezni. Pedig közöz, Istennek életnek lehet. Jan. 24. Róm. 12:16-21. II. Kir. 5:1-19a. A legnagyobb kílélek számára Elrontja a szívét.

Jan. 25. Lk. 4:31-37. Máté 6:25-34. A természeti ember nem tudja elhinni, hogy az aggodalmaskodás is bűn, sőt sokszor erénynek tartja, gondoskodásnak, szeretetnek minősíti. De Jézus másként ítél: bizalmatlanság a menyeyei Atya iránt, tehát hitelenség.

Jan. 26. Máté 12:22-30. Máté 7:1-6. Az ítélezés bűne beh nagyon megvan még Isten gyermekeinek életében is! Nem a saját bűnüket látják elsősorban is, hanem a másikat. S ha a testvéri közösségben baj van, abban mindig a másik a hibás. Vizsgáld meg a szivedet, az életedet, nem így van-e?

Jan. 27. Ján. 5:1-14. Máté 7:7-14. Az imádsághoz csodálatos ígéretetek vannak fűzve. Vizsgáld meg csak Jézus utolsó beszédeit tanítványaihoz Ján. ev. 14-16. részeit. De persze az imádkozásnak hitből kell fakadnia, s Istennek tetsző dolgok körül kell forognia.

Jan. 28. Lk. 4:38-44. Máté 7:15-23. Elsősorban nem az mutatja meg, hogy kik vagyunk, hogy mit mondunk, hanem az, hogy mit cselekszünk. A hamis próféták sok szép beszédet tudnak mondani, de életükkel meghazudtolják a beszédjüket. Óvakodjál tőlök, mert félrevezetnek!

Jan. 29. Ján. 9:1-11. Máté 7:24-29. Mint ahogy nem elég csak beszélni a kegyes szavakat, éppen úgy nem elég csak hallani Jézus beszédeit, meg is kell cselekedni őket. A Jézus ígéire hittél és cselekedettel ráépített élet nem omolhat össze, még nagy viharban sem.

Jan. 30. Ján. 9:29-41. Máté 8:1-4. A nagy sokaság csak hátúról követi Jézust, de a belpoklos elébe megy, leborul előtte és megszólítja. Nem kértelkedik benne, hogy Jézus meg tudja gyógyítani, ha akarja. De vajjon akarja-e? Méltónak tartja-e őt erre? Jézus nem nézi a mi méltatlan voltunkat, ő meg akar gyógyítani, csak mení öhozzá!

Jan. 31. Róm. 8:18-23. Máté 8:23-27. I. Móz. 8:1-11. Máté 8:5-13. Milyen nagy ígéret ebben a történetben a pogánymisszió munkájára vonatkozólag! De egyúttal milyen nagy ítélet azoknak a fiaknak fejére, akiknek első sorban meg kellett volna hallaniok Isten hívó szavát: a Jézus korabeli zsidóknak s a mai keresztyéneknek fejére, akik bezárták fülüket és szívüket.

V. Gy-né.